

ikke helt så hysteriske, som de en gang imellem bliver. De nøjes med at baske lidt med vingerne på vore ruder, og hvis det bare bliver ved det og vi fastholder kursen, så er det bedst for beskæftigelsen, så er det bedst for os alle sammen. Jeg kunne godt brodere lidt mere på det, men det tror jeg er essensen i en forklaring på vores strategi.

Så er der erhvervslivets indtjening. Måtte jeg komme tilbage til det i mit svar til fru Pia Christmas-Møller, men jeg vil godt om det offentlige forbrug måske gøre en enkelt bemærkning. Fru Ulla Tørnæs var kritisk over for det offentlige forbrug og sagde, at det voksede for meget. Jeg ved det jo godt. Vi har det jo en gang imellem med at sige noget, som ikke helt rimer med det, vi siger 5 minutter efter, for 5 minutter efter sagde fru Ulla Tørnæs, at nu skulle den ikke have for lidt i sygehusene, hjemmehjælpen, ældreboligerne, ventetiderne, børnefamilierne, ja, der var næsten ingen grænser.

Jeg skal ikke kritisere. Jeg skal bare oplyse, at når vi tager de offentlige udgifter i den kommunale sektor, så kan vi se, at dér, hvor vi overhovedet har brugt penge, har været på børnepassningen. Den er steget med 15½ pct. Det område, der er steget mest derefter, er på området for handicappede og for sindslidende, nemlig med 10 pct., dernæst: sygehusene med 8 pct. i vores periode fra 1995 til 1998, ældreomsorgen med 4½-5 pct., folkeskolen med 5 pct. Min pointe: Der, hvor de offentlige udgifter er steget, er faktisk på de offentlige serviceområder og kun på de offentlige serviceområder, og det er i orden, hvis fru Ulla Tørnæs siger til mig, at de skal stige endnu mere på de her serviceområder.

Her må jeg nok være lidt påholdende og sige, at det har vi ikke råd til – ikke så meget, som Venstre ønsker lige nu – og jeg appellerer om ansvarsfølelse her. Jeg tror, det er klogt at fastholde den finanspolitiske linje, vi har lige nu.

Jeg har et ønske, og det har regeringen som fru Ulla Tørnæs og partiet Venstre: Vi ville frygtelig gerne arbejde med at løfte kvaliteten for de samme penge, og jeg tror, der er en stor beredvillighed til i kommunerne at udveksle nogle flere erfaringer, prøve at organisere tingene lidt bedre og nyere og anderledes. Det vil vi også gerne være med til.

Omkring ØMU'en: Hvorfor holder vi ikke en folkeafstemning nu? For at sætte det lidt på spidsen: Det vil jeg advare imod. Jeg tror ikke, der skal holdes folkeafstemninger, hvis ikke de

er meget omhyggeligt forberedt. Min pointe er også, at jeg tror, den danske befolkning vil se babyen født og vokse op – det var ikke en kritik af undervisningsministeren, men ØMU'en, jeg tænkte på – den danske befolkning vil se ØMU'en vokse op og se den fungere, før man kan forholde sig til den, og det mener jeg vi skal tage os den fornødne tid til, drøfte det frit, ikke presse befolkningen, lytte til, hvordan befolkningen også vurderer sagen.

Så til spørgsmålet om den offentlige sektor i øvrigt. Lige en lille sidebemærkning: Fru Ulla Tørnæs har jo ret i, at befolkningen godt kan lide den offentlige sektor. Finansministeren har helt tilfældigt gennemført en undersøgelse af befolkningens holdninger, og tænk engang, tænk engang: I 1995 sagde lidt over 45 pct. af befolkningen, at de alt i alt var godt tilfredse eller meget tilfredse med den offentlige sektor. Og tænk engang: I 1998 sagde 65 pct. af befolkningen – ja, det er jo i hvert fald et klart flertal – at de faktisk godt kan lide den offentlige sektor.

Jeg kunne nævne en hel række detaljer, det skal jeg afholde mig fra i dag, men blot sige, at det her er vigtigt. Jeg tror i virkeligheden ikke, der findes nogen typer samfund, der klarer sig så godt igennem svingende økonomiske krise- og vækstår som det danske modelsamfund. Jeg tror i virkeligheden, at velfærdssamfundsideen, når vi sammenligner den med de amerikanske samfundsmodeller, de britiske, de tyske, de centraleuropæiske, de latinske, har vist sig at være bedst konkurrencedygtig, har vist den største mobilitet for befolkningerne og dermed den største evne til at tilpasse sig. Når det så oven i købet er så populært i befolkningen, så har vi noget, vi skal passe godt på her. Og kan det så lykkes os, som hr. Jørgen Estrup var inde på, at skabe den nye identitet og ansvarsfølelse, så er der virkelig noget at arbejde for.

Fru Ulla Tørnæs sluttede sin tale med at pege på seks punkter, som Venstre gik ind for. Må jeg ikke sige: Det kan jeg se, det gør vi søreme også. Jeg kan lige bekræfte dem.

For det første et frit sygehusvalg, og det er jo meget fornuftigt, bortset fra at de private hospitaler ikke kan klare ret meget. Vi har ca. 24.000 senge i den offentlige sygehussektor, og vi har 100-200 i den private. Det er ikke, fordi der er så meget at hente. Men det skal nu ikke komme an på det. Amterne skal efter min mening fortsat have lov til det, hvis amterne, som jo er sygehusene, beslutter at bruge de private hospitaler, hvis de ikke kan bruge de offentlige og